

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 286/2014-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti obchodnej spoločnosti Petit Press, a. s., Lazaretská 12, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, spol. s r. o., Masarykova 13, Prešov, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Patrik Palša, pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 286/2010 zo 14. decembra 2011 takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva obchodnej spoločnosti Petit Press, a. s., podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 286/2010 zo 14. decembra 2011 porušené boli.

2. Krajský súd v Košiciach je p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia obchodnej spoločnosti Petit Press, a. s., v sume 327,31 € (slovom tristodvadsaťsedem eur

a tridsaťjeden centov) na účet obchodnej spoločnosti PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, spol. s r. o., Masarykova 13, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 286/2014-14 z 24. apríla 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti Petit Press, a. s., Lazaretská 12, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 286/2010 zo 14. decembra 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľky ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 192/2012-22 z 25. apríla 2012 podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú, keďže súbežne s touto sťažnosťou podala aj dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktoré však tento uznesením sp. zn. 2 Cdo 366/2012 z 30. septembra 2013 podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) odmietol, keď zistil, že *„prípustnosť dovolania... nemožno vyvodit' z ustanovení § 239 O. s. p. a neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O. s. p.“*

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na základe návrhu J. D. (ďalej len „žalobca“), doručeného Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) 6. februára 2004, ktorým sa proti viacerým právnickým osobám domáhal ochrany osobnosti, bola sťažovateľka ako

žalovaná v 1. rade rozsudkom okresného súdu č. k. 42 C 68/2009-219 z 8. júla 2010 zaviazaná «... do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku v denníku Korzár uverejníť ospravedlnenie nižšie uvedeného znenia a to na titulnej strane denníka a na rovnakom mieste a rovnakou veľkosťou písma v titulku ospravedlnenia a v texte ospravedlnenia, ako boli použité v titulku a v texte článku uverejnenom na 1. strane denníka Korzár zo dňa 9. 10. 2002 s titulkom „Havaroval opitý riaditeľ Policajnej inšpekcie v K.“:

Ospravedlnenie: Obchodná spoločnosť Petit Press, a. s., so sídlom Lazaretská 12, Bratislava 811 08, IČO: 35790253, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, Odd. Sa, vložka č. 2471/B uverejnila v denníku Korzár

- dňa 9. 10. 2002 na titulnej strane článok – „Havaroval opitý riaditeľ Policajnej inšpekcie v K.“, v ktorom bolo uvedené, „že dopravné nehody policajtov, ktorí si za volant sadli pod vplyvom alkoholu už nikoho neprekvapujú. Včera spôsobil jednu z nich riaditeľ policajného inšpekčného odboru J. D.“,

- dňa 10. 10. 2002 na titulnej strane článok „Opitý policajt bol pred nehodou na koberci u šéfa pre alkohol“, v ktorom bolo uvedené, „že riaditeľ policajnej inšpekcie MV SR v K. J. D., ktorý v utorok popoludní opitý havaroval na služobnom aute už nie je príslušníkom polície“,

- dňa 18. 10. 2002 článok – „Opitý policajt mal v aute sedatíva – v súčasnosti sa lieči. J. D. hodnosť nestratí, rovnako výsluhový dôchodok“, v ktorom bolo uvedené, „že riaditeľ policajnej inšpekcie minulý utorok popoludní havaroval na služobnom aute neďaleko N., pričom mal v krvi 3.04 promile“,

- dňa 22. 10. 2003 na druhej strane článok „Exšéfovi košického úradu inšpekčnej polície J. D. zanikla zodpovednosť za nehodu pri N.“, v ktorom bolo uvedené, že „kauza exšéfa k. pobočky Úradu inšpekčnej služby PZ J. D., ktorý mal pred rokom s vyše 3 promile alkoholu v krvi zapríčiniť dopravnú nehodu pri Nitre vyvrcholila šokujúcim záverom“.

Pre tvrdenie, že J. D. spôsobil dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu nemal denník Korzár nikdy žiadne vierohodné dôkazy. Uverejnenými údajmi došlo k zásahu do cti a dôstojnosti J. D., ktorému sa týmto ospravedľňujeme...

Návrh proti žalovanému v 1. rade na zaplatenie 33.194 € vylúčil súd na samostatné konanie.».

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozhodnutím rozhodol tak, že:

„Odmíeta odvolania proti výrokom o vylúčení návrhov proti žalovaným v 1., 2. a 3. rade na samostatné konanie.

Potvrďuje rozsudok vo vyhovujúcich výrokoch vo veci samej proti žalovaným v 1. a 2. rade.“

Podľa názoru sťažovateľky napadnuté rozhodnutie krajského súdu „... je v časti, ktorá nadobudla právoplatnosť, nesprávne a protiústavné a to z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, no konanie má i procesné vady a súd taktiež dospel k rozhodnutiu na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie súdu podľa nášho názoru dokonca vykazuje známky rezignácie na spravodlivosť. Rozhodnutie súdu neakceptuje ani samotný obsah súdneho spisu a tam nachádzajúce sa dokumenty. Súd teda v tejto časti vec rozhodol svojvoľne a nie na základe vykonaného dokazovania...

Krajský súd v danom prípade potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým tento vyhovel žalobe žalobcu o ochranu osobnosti tým, že nám uložil povinnosť uverejniť ospravedlnenie. Súd v odôvodnení týkajúcom sa ospravedlnenia iba bez ďalšieho odkázal na dokazovanie, ktorým malo byť preukázané, že údaje boli nepravdivé a že zverejnením týchto informácií sme mali neoprávnene zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Neuviedol, ako, kedy, či v akej miere, na základe akých dôkazov, či úvah súd dospel k takémuto záveru, a akým spôsobom má žiadané a súdom uložené ospravedlnenie napraviť predmetný stav a pod. Nevysporiadal sa primeraným spôsobom s našimi odvolacími námietkami. Rozhodnutie je v tejto časti nezrozumiteľné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Bola nám tak odňatá možnosť konať pred súdom.

Máme za to, že súd aj nesprávne procesne o veci rozhodol, keď rozhodol o ospravedlnení a o náhrade nemajetkovej ujmy by mal rozhodnúť v samostatnom konaní...

Z vykonaného dokazovania je nakoniec zrejmé, že informácie zverejnené v našich článkoch o konaní policajta boli pravdivé a čerpané zo zdroja – od orgánu verejnej moci – hovorcom ministra vnútra SR...

Máme za to, že sme jednoznačne uniesli dôkazné bremeno pravdivosti našich tvrdení, máme za to, že sme postupovali v súlade s tzv. novinárskou licenciou, v súlade so zákonom, a teda súdny zásah do slobody prejavu nie je namieste.

Súd teda v tejto časti vec uzavrel svojvoľne a nie na základe vykonaného dokazovania. Takéto neobjektívne rozhodovanie súdu možno považovať až za rezignáciu na spravodlivé a zákonné rozhodovanie a porušenie ústavnej zásady – práva na slobodu prejavu.

Z hľadiska posúdenia proporcionality medzi zásahom do slobody prejavu a ústavnými garanciami práva na súkromie žalobcu je dôležité posúdiť do osobnostnej sféry akej osoby malo byť našimi článkami negatívne zasiahnuté a o čom tieto články informovali...“.

Sťažovateľka v petite žiadala, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo obchodnej spoločnosti Petit Press, a. s., na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na slobodu prejavu a slobodu rozširovania informácií podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 286/2010 zo dňa 14. 12. 2011 porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 11 Co 286/2010 zo dňa 14. 12. 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Obchodnej spoločnosti Petit Press, a. s., priznáva náhradu trov konania v sume 327,31 EUR..., ktorú jej je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka zároveň poukázala na to, že o súvisiacej sťažnosti obchodnej spoločnosti SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s. r. o., Panónska cesta 9, Bratislava (t. j. žalovanej v 2. rade), už ústavný súd rozhodol nálezom č. k. IV. ÚS 284/2012-35 zo 6. júna 2013 tak, že vyslovil porušenie základných práv tejto spoločnosti podľa čl. 26 ods. 2 a 4 a čl. 46

ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu, pričom napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. 1 SprV/413/2014 z 5. júna 2014 vyjadril predseda krajského súdu, ktorý rovnako poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo „v celosti“ zrušené nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 284/2012-35 zo 6. júna 2013, a preto považuje „za bezpredmetné vecné vyjadrenie k sťažnosti“. Nesúhlasí však „s obsahom sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka namietala nesprávne procesné rozhodnutie súdu, keď rozhodol o ospravedlnení a o náhrade nemajetkovej ujmy by mal rozhodnúť v samostatnom konaní, t. j. v časti, v ktorej namietala odmietnutie jej odvolania pokiaľ smerovalo proti výroku o vylúčení nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch na samostatné konanie“, pretože rozhodnutie krajského súdu „v odmietajúcej časti... zodpovedalo platnej procesnoprávnej úprave“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 286/2010 zo 14. decembra 2011.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Keďže v obsahu práv na slobodu prejavu podľa čl. 26 ústavy a podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, pričom už v náleze č. k. IV. ÚS 284/2012-35 zo 6. júna 2013 ústavný súd podrobne opísal všeobecné východiská týkajúce sa jeho rozhodovania vo veciach, v ktorých dochádza ku konfliktu medzi slobodu prejavu a právom fyzickej osoby na ochranu osobnosti, a zároveň uviedol relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa danej problematiky, tieto v danom prípade nebolo potrebné duplicitne citovať vzhľadom na to, že skutkové a právne okolnosti sú v oboch veciach totožné.

Úlohou ústavného súdu ostalo posúdiť, či v spore medzi žalobcom a sťažovateľkou (t. j. žalovanou v 1. rade, ktorá je vydavateľkou denníka Korzár, v ktorom boli uverejnené inkriminované články, pozn.) o ochranu osobnosti krajský súd rozhodol ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom. Táto námietka nebola predmetom posudzovania

ústavného súdu v predchádzajúcom konaní, hoci závery krajského súdu týkajúce sa sťažovateľky aj žalovanej v 2. rade sú úplne identické.

V relevantnej časti napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že „... sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade, ako aj s dôvodmi napadnutého rozsudku vo vzťahu medzi týmito účastníkmi, na ktoré v celom rozsahu poukazuje...

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o žalobe v prejednávanej veci postupoval v súlade so zákonom a uvedenými zásadami ustálenými v súdnej praxi a v judikatúre súdov. Správne zistil, že v sporných článkoch uverejnených žalovanými v denníku Korzár v dňoch 9. 10. 2002, 10. 10. 2002, 18. 10. 2002 a 22. 10. 2003 a v týždenníku PLUS 7 DNÍ v dňoch 21. 10. 2002 a 28. 10. 2002 bolo uvedené nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce tvrdenie o osobe žalobcu, konkrétne informácia..., že žalobca v čase dopravnej nehody dňa 8. 10. 2002 bol pod vplyvom alkoholu, resp. že túto spôsobil pod vplyvom alkoholu s vyše 3 promile alkoholu v krvi, ktorá nepochybne mala difamujúcu (znevažujúcu) povahu, a bola tak objektívne spôsobilá narušiť chránené osobnostné práva žalobcu...

Odvolačný súd sa nestotožňuje s názorom žalovaných, že zverejnením informácie (tvrdenia) obsiahnutej v sporných článkoch v denníku Korzár a v týždenníku PLUS 7 DNÍ... nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu a že uloženie občianskoprávnej sankcie v danom prípade je protiústavným obmedzením ich práva na slobodu prejavu a informovanie verejnosti, lebo šírili informácie o otázkach vážneho verejného záujmu, získané z oficiálneho zdroja od orgánov verejnej moci a pri ich zverejnení postupovali v súlade so zákonom a tzv. novinárskou etikou.

Žalobca bol v čase uverejnenia sporných článkov verejným činiteľom (riaditeľom Inšpekčného odboru v K. Úrade inšpekčnej služby PZ Ministerstva vnútra SR), teda osobou tzv. verejného záujmu, u ktorej sú hranice prijateľnej kritiky širšie ako u súkromnej osoby, avšak ani táto skutočnosť nespochybňuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku, lebo aj takáto osoba má právo na ochranu svojej cti a dôstojnosti pred neoprávnenými zásahmi a právo na to, aby novinári nezverejňovali o nej nepravdivé či pravdu skresľujúce

informácie, ktoré pôsobia znevažujúco a sú objektívne spôsobilé vyvolať ujmu na cti a vážnosti verejne činnej osoby v očiach ostatných ľudí...

K odvolacím námietkam žalovaných treba uviesť, že boli ich povinnosťou ako pôvodcov zásahu (a nie žalobcu) v konaní preukázať pravdivosť spornej informácie nimi zverejnenej v tlači... Na ich strane bolo dôkazné bremeno na preukázanie pravdivosti tohto tvrdenia, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaní v konaní neunesli, a nezbavili sa preto svojej zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu...“.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti kladie mimoriadny dôraz na rešpektovanie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože tvoria v podmienkach demokratickej spoločnosti a právneho štátu kľúčové právne záruky ochrany ústavou garantovaných práv (m. m. I. ÚS 56/01), pričom vychádza z konceptu materiálneho právneho štátu, ktorý vyžaduje, aby bola účastníkovi súdneho konania poskytnutá súdna ochrana v požadovanej kvalite a v okolnostiach prípadu spravodlivo s rešpektom k jeho ústavou garantovaným právam tak hmotného, ako aj procesného charakteru. V opačnom prípade sa totiž postup súdu dostáva do extrémneho rozporu s povinnosťou poskytnúť súdnu ochranu tomu právu, ktorého ochrany sa účastník konania domáha, a výkon spravodlivosti sa stáva arbitrárny a svojvoľný. Opomenutie vo veci relevantných skutkových alebo právnych otázok narušuje dôveru v spravodlivosť a legitímne očakávanie účastníka konania, aby sa v jeho veci rozhodlo nezaujato a nestranne.

Ústavný súd už vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 107/2010 vyslovil, že od vydavateľa periodickej tlače nemožno požadovať, aby selektoval informácie získané od štátneho orgánu (z policajného zdroja), na ktoré sa mohol s dôverou spoliehať, pretože sa tým upiera právo verejnosti na úplné informácie o veciach verejného záujmu.

Preskúmaním danej veci ústavný súd dospel k záveru, že na základe podaného odvolania nebola sťažovateľke zo strany krajského súdu poskytnutá náležitá súdna ochrana a zároveň z jeho strany išlo o neprimeraný, a teda neprípustný zásah do slobody prejavu sťažovateľky a jej práva a na slobodné rozširovanie informácií. Právne závery, na ktorých je

založené napadnuté rozhodnutie krajského súdu, z hľadiska konkrétnych okolností posudzovanej veci neprimerane preferujú právo žalobcu na ochranu súkromia na úkor slobody prejavu sťažovateľky, pričom nie sú ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd napadnutým rozhodnutím porušil základné práva sťažovateľky podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Ústavný súd nevyhovel návrhu sťažovateľky na zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde, pretože tak urobil už nálezom č. k. IV. ÚS 284/2012-35 zo 6. júna 2013, v ktorom krajskému súdu vysvetlil, čo bude jeho úlohou v ďalšom konaní; uvedené závery ústavného súdu sú aplikovateľné aj na daný prípad. Až následne krajský súd preskúma prípustnosť rozhodnutia okresného súdu o vylúčení veci na samostatné konanie.

III.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľky si v podaní z 20. novembra 2013 vyčíslil trovy konania celkovou sumou 327,31 € pozostávajúcou:

- z odmeny za úkon právnej služby (prevzatie a príprava zastupovania) vykonaný v roku 2012 v sume 127,16 € plus režijný paušál v sume 7,63 €,
- z odmeny za úkon právnej služby (spísanie sťažnosti) vykonaný v roku 2013 v sume 130,16 € plus režijný paušál v sume 7,81 €,
- z 20 % dane z pridanej hodnoty.

Keďže suma požadovaná právnym zástupcom sťažovateľky neodporuje sume vypočítanej ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych

služieb v znení neskorších predpisov, rozhodol o jej priznaní tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2014